

ἀδικοκρεμασμένος ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ κρεμασμένος μετοχ. οὗ ρ. κρεμῶ, παρ' ὃ καὶ κρεμάζω.

Ὁ ἀδίκως ἀπηγχονισμένος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ τώρᾳ, γέ μου, σὲ θωρῶ ἀδικοκρεμασμένο

ἢ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστὸν) Ρόδ.

ἀδικοκρίνω ἀμάρτ. ἀδικοκρένω Ἡπ. ἀδ'κουκρένου Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. κρίνω.

1) Κατακρίνω τινὰ ἀδίκως ἔνθ' ἄν.: Τὸν ἀδ'κουκρί-
αμι τὸν δεῖνα Χουλιαρ. Ἔτσι ἀδικοκρίνες τὸ κορίτσι κεῖνο
Ἡπ. 2) Συκοφαντῶ Ἡπ. (Χουλιαρ.): Μὴν ἀδ'κου-
κρέν'ς καέναν.

Πβ. ἀδικοκολλῶ.

ἀδικοκρισία ἢ, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὗσ. ἀδικοκρισία.

Ἄδικος κρίσις, ἄδικος ἀπόφασις δικαστηρίου: Δὲν
ἤμπορῶ νὰ κάμω ἀδικοκρισία μὲ τὸ νὰ εἴστε ὅλα παιδιὰ μου.

ἀδικοκριτής ὁ, Νάξ. (Βόθρ.) Πελοπν. (Λακεδ.)
ἀδικοκρίτης Πόντ. (Οἰν.) ἀδικουκρίτης Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος καὶ τοῦ οὗσ. κριτής. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀδικοκριτής καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Α
στ. 626 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «περίσσια ἀδικοκρίτη νὰ σὲ λέσι».

Ὁ ἀδίκως κρίνων ἔνθ' ἄν.: Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀδικοκρι-
τής Βόθρ. || Ἄσμ.

Παρασκευὴ τοὺς γέροντας, | Σάββατο τοὺς παπᾶδες
τοὺς ἀδικοκριτᾶδες

(ἐνν. παίρνει ὁ Χάρως) Λακεδ.

ἀδικολέγω ἀμάρτ. ἀδικολέω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Συκοφαντῶ τινά: Ἄσμ.

Ἀνάλεμα νὰ ἔχουνε ποῦ μᾶς ἀδικολέσι
(ἀνάλεμα = ἀνάθεμα). Πβ. ἀδικοβᾶλλω, ἀδικοβγάζω,
ἀδικοβγάλλω, ἀδικοκολλῶ, ἀδικοκρίνω.

ἀδικολέχω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. ἐλέχω.

Ἀδίκως ἐλέγχω.

ἀδικόλογος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Συκοφάντης, διαβολεύς.

ἀδικομάζω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. μάζω, περὶ οὗ ἰδ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,119.

Δι' ἀδικιῶν συγκομίζω, μαζεύω πλούτη: Αὐτὸς ποῦ
ἀδικόμασε θὰ πληρώσῃ.

ἀδικομάζωμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος καὶ τοῦ οὗσ. μάζωμα.

Τὸ δι' ἀδικιῶν ἀποκτώμενον: Αὐτὸ εἶναι ἀδικομάζωμα
Πελοπν. (Λακεδ.) || Παροιμ. Ἀδικομαζώματα ἀνεμοσκορπί-
σματα ἢ Ἀδικομαζώματα διαβολοσκορπίσματα (τὰ ἐξ ἀδι-

κιῶν ἀποκτώμενα πλούτη δὲν εἶναι σταθερὰ) πολλαχ.
Ἀδικομαζώματα διαβολολιγνίσματα (συνών. τῇ προηγουμένῃ)
Λακεδ. Συνών. παροιμ. ἀδικομαζώματα ἀδικοσκορ-
πισμένα (ἰδ. ἀδικομαζώνω). Πβ. ἀνεμομάζωμα.

ἀδικομαζώνω Κέρκ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. μαζώνω.

Ἀδικομάζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀδικομαζώματα
ἀδικοσκορπισμένα (τὰ ἐξ ἀδικιῶν συγκομισθέντα δὲν εἶναι
σταθερὰ) Κέρκ. Συνών. παροιμ. ἀδικομαζώματα ἀνε-
μοσκορπίσματα (ἰδ. ἀδικομάζωμα).

ἀδικομάζωτος ἐπίθ. Κέρκ. κ. ἀ. ἀδικομάζωχτος
Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδικομαζώνω.

1) Ὁ δι' ἀδικιῶν συγκομισθεὶς, συλλεγεὶς ἔνθ' ἄν.:
Ἀδικομάζωτα πλούτη Κέρκ. || Παροιμ.

Ἀδικομάζωχο φλουρὶ ποῦ δὲν εἶ δρίζ' ὁ νόμος,
ποτέ του δὲν τὸ χαίρεται δεύτερος κληρονόμος

Κεφαλλ. Πβ. ἀνεμομάζωτος. 2) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
δυσκόλως συμμαζεῦεται, ὁ ζῶν βίον ἀλήτου Κέρκ.: Παιδί
ἀδικομάζωτο (τὸ ὁποῖον γυρίζει εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς τὴν
ἄδειαν τῶν γονέων του).

ἀδικομαχῶ Κῶς

Τὸ μεταγν. ἀδικομαχῶ = μάχομαι διὰ τρόπου οὐχὶ
δικαίου.

Μάτην προσπαθῶ, ματαιοπονῶ.

ἀδικοπαντρεύομαι ἀμάρτ. ἀδικοπαδρεύομαι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. παντρεύομαι, δι' ὃ
ἰδ. παντρεύω.

Κακοῦ γάμου τυγχάνω, δὲν εὐτυχῶ κατὰ τὴν ὑπαν-
δρεῖαν. Πβ. ἀδικοπερνῶ.

ἀδικοπεθαίνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. πεθαίνω.

Ἀποθνήσκω ἀδίκως πολλαχ.: Ἀδικοπέθανε ὁ καημένος
Θράκ. (Πλατάν.) Ἀδικοπεθαμένος ἐδιάηκεν εἰτὸς ὁ ἄνθρω-
πος Νάξ. Πῆεν ἀδικοπεθαμένος Σύμ.

ἀδικοπεθαμὸς ὁ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος καὶ τοῦ οὗσ. πεθαμός.

Ὁ ἄδικος θάνατος: Αὐτὸς ἦταν ἀδικοπεθαμός.

ἀδικοπερνῶ Ἀθην. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. περνῶ.

Διάγω κακῶς, ἀναξίως ἐμοῦ: Ἀδικοπερνῶ μὲ τὴ γυ-
ναῖκα μου. Πβ. ἀδικοπαντρεύομαι.

ἀδικοπηγαίνω Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. πηγαίνω.

Ἀποθνήσκω μὲ ἄδικον θάνατον: Ἄσμ.

Τρεῖς ἀδερφεῖς ἤμεσαν κ' οἱ τρεῖς ἀδικοπήγαν,
ἢ μὴν ἐπῆγ' ἀπὸ φωθιὰ κ' ἢ - γ - ἄλλη ἀπὸ πηγίδι
κ' ἐγὼ τὸ κακορρίζικο 'ς τοῦ Διγενῆ τὰ χέρια.

ἀδικοπλούσιος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄδικος καὶ πλούσιος.

Ὁ ἐξ ἀδικιῶν καταστάς πλούσιος.

